

בש"פ 699/22 - עאדל ג'ולאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 699/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המבקש: עאדל ג'ולאני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים בע"ח 16283-12-21 מיום 14.12.2021
שניתנה על ידי כבוד השופט דוד גדעוני

בשם המבקש: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בע"ח 16283-12-21 (השופט ד' גדעוני), מיום 14.12.2021, במסגרתה דחה בית המשפט המחוזי את הערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בה"ת 64976-07-21 (השופטת ע' בר-טל), מיום 7.11.2021, בה נדחתה בקשת המבקש לבטל את צו תפיסה שניתן נגדו.

רקע עובדתי

1. המבקש חשוד, יחד עם אחרים, בביצוע עבירות מרמה וזיוף, עבירות מס, ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון). על פי החשד, המבקש והאחרים ניכסו לעצמם נכסי נפקדים עמוד 1

והוציאו, במרמה, היתרי בניה בנכס, תוך קבלת תוצרי הבניה. לאור זאת, תפסה המשיבה חשבון בנק ורכב ששייכים למבקש (להלן: התפוסים).

2. ביום 30.7.2021 הגיש המבקש לבית משפט השלום בקשה להשבת התפוסים. ביום 7.11.2021 דחה בית משפט השלום את הבקשה ואישר את המשך התפיסה למשך 180 ימים לאחר שקבע, כי:

"לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויוגש כתב אישום".

3. המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי על החלטה זו. ביום 14.12.2021 התקיים דיון בשאלת התפוסים. בדיון טען המבקש, כי יש להשיב לידיו את התפוסים על בסיס טענות זהות לאלו שנטענות בפני כעת. המשיבה הביעה את התנגדותה להשבת התפוסים והציגה לבית המשפט המחוזי חומר חסוי שמבסס לטענתה קיומו של חשד סביר שמצדיק חילוט בשלב זה. בתום הדיון דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקש וקבע כי קיים חשד סביר ברף גבוה, אשר מעוגן בחומרי החקירה, שהמבקש ביצע את העבירות בהן הוא חשוד. בתוך כך נקבע גם כי חומר החקירה מקים חשד סביר לעבירה של פעולה ברכוש אסור לפי חוק איסור הלבנת הון, וכי נוכח העובדה ששווי התפוסים נמוך בהרבה משווי העבירה, קיימת הצדקה להמשיך בהחזקת התפוסים לשם חילוט עתידי.

4. על החלטה זו, מיום 14.12.2021, אשר אישרה את הארכת התפיסה, הוגשה בקשת רשות הערעור שלפני, במסגרתה מבוקש לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי, ולהורות על שחרור התפוסים.

5. טרם אדרש לטענות המבקש ואכריע בהן אציין, כי בקשה זו הנה ראשונה מבין 3 בקשות לערור שהוגשו על ההחלטה מיום 14.12.2022. הבקשה השנייה (בש"פ 827/22) הוגשה על ידי ניבין ג'ולני בתו של אברהם ג'ולני, שהיה צד בערר בבית המשפט המחוזי ואחותם של עאדל (המבקש בבקשה שבכותרת) ומוחמד ג'ולני המבקש בבקשה השלישית (בש"פ 829/22). אציין, כי חלק ניכר מהטענות בבקשה שבכותרת נטענות גם בשתי הבקשות האחרות. בהחלטתי מיום 22.2.2022, בבקשת המשיבה לאחד את הדיון בשלושת הבקשות קבעתי, כי המשיבה תגיש תשובה נפרדת לכל בקשה כך שאדרש לכל בקשה בנפרד. החלטתי זו ניתנה משום טרוניות של ב"כ המבקשים לפיה נדרש בית המשפט המחוזי לכל הבקשות בצוותא חדא מבלי שנתן את דעתו לייחודיות הטענות הפרטניות של כל אחד מהמבקשים. כך אני עושה. גם אם אמצא עצמי חוזר על חלק מהנימוקים בכל הבקשות עדיין תינתן התייחסות פרטנית לטענות הקונקרטיות של כל אחד מהמבקשים.

טענות המבקש

6. המבקש טוען כי הבקשה מעלה שאלות משפטיות מהותיות בעלות חשיבות ציבורית ובראש ובראשונה האם רשאי בית המשפט, לשם קביעת קיומו של חשד סביר, ביחס למעורב אחד, לסמוך את ממצאיו על חומר חקירה שנוגע לעסקאות אחרות שביצעו מעורבים אחרים בקשר לאותו נכס או שמא היה עליו לערוך הבחנה בין המעורבים השונים מקום בו נעשו עסקאות שונות בחלקים שונים של הנכס אשר בהתייחס אליו קיים חשד כי התבצעה עבירה? האם מוסמך בית המשפט לשנות באופן רטרואקטיבי היקפו של צו תפיסה במסגרת בקשה לביטול צו תפיסה; כיצד יש לקבוע את

היקף הראיות שעל בסיסו ייקבע קיומו של חשד סביר לשם חילוט חפצים; מה מקומו של עקרון החוקיות מקום בו המדינה מבקשת לפגוע בזכויות הפרט על בסיס חקיקה ופסיקה חסויות; האם חייבת המשטרה להעביר לאזרח עותק מהערכת השווי של העבירה.

7. בעניינו הפרטני, ובהתייחס לשאלות הכלליות שפורטו לעיל, טוען המבקש כי יש להורות על שחרור התפוסים, שעה שצווי התפיסה שונו באופן רטרואקטיבי שלא כדין, שכן אושרה תפיסת רכוש בשווי העבירה למרות שהצו המקורי ניתן על בסיס עילות אחרות שהיסודות להן אינם מתקיימים. המבקש טוען גם, כי בקביעת היקף הראיות שעל בסיסו נקבע קיומו של "חשד סביר", התעלם בית המשפט המחוזי מראיות שמחלישות את החשד הסביר, ובכלל זה מכר שמי שמכרו לו את זכויותיו במקרקעין אינם "נפקדים", כך שלא קיים בעניינו חשד סביר לביצוע העבירות בהן הוא חשוד. עוד טוען המבקש, כי נפגע עקרון החוקיות שעה שהמשטרה הסתמכה על חוקים ופסקי דין "חסויים"; כי יש לחייב את המשיבה להעביר למבקש עותק מהערכת השווי של התפוסים על מנת לאפשר לו לחלוק עליה; וכי יש לערוך הבחנה בין מעורבים שונים משום שלא ניתן ללמוד ממעורבות חשוד אחר על קיומו של חשד סביר נגד המבקש.

תשובת המשיבה

8. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה שעה שהיא איננה מעלה סוגיה עקרונית או שאלת משפטית רחבה שמצדיקה דיון בגלגול שלישי ובהיותה נטועה עמוק בנסיבות הקונקרטיות של המבקש. נטען, כי בפי המבקש טענות רבות אשר נשמעות לראשונה כעת, ואשר לא נטענו במסגרת ההליכים דלמטה. לטענת המשיבה, בית המשפט לא שינה את צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי, שכן אלו התבקשו וניתנו מכוח סעיפים 32, 34 ו-43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה), וכן לפי סעיף 26 לחוק איסור הלבנת הון. באשר לטענות בעניינו של חשד סביר נגד המבקש, טוענת המשיבה כי קיים חשד סביר ברף גבוה לפיו המבקש ביצע את המעשים בהם הוא חשוד, והוצגו לבית המשפט המחוזי ראיות שמבססות זאת. בהקשר זה נטען כי סוגיית הנפקדים אינה מהותית לשאלת החשד הסביר נגד המבקש, וכך גם קבע בית המשפט המחוזי. בנוסף נטען כי בניגוד לטענות המבקש, המשיבה לא הסתמכה על פסיקה וחקיקה חסויות; לא ניתן להעביר למבקש את הערכת שווי התפוסים בעת הזו משום שהיא חלק מחומרי החקירה החסויים; לא ניתן להפריד בין עניינו של המבקש לעניינם של האחרים בשלב זה, משחקירת האירוע נמצאת בראשיתה.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, על החלטת בית משפט מחוזי בערר שנוגע לתפיסת חפצים לא מוקנה ערר בזכות. סעיף 38א(ב) לפקודה מורה, כי על המבקש לערר על החלטה כאמור לבקש רשות לעשות כן מבית משפט זה. מתן רשות לערר על החלטת בית המשפט המחוזי בגלגול שלישי, תינתן רק מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או משפטית שחורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, למעט בהתקיימן של נסיבות חריגות שמצדיקות זאת (בש"פ 6653/21 זבארגה נ' מדינת ישראל (13.10.2021); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.4.2011)).

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, עניינה של הבקשה ביישום הדין הרלבנטי על נסיבותיו הפרטניות של המבקש. בעיקרו של דבר, המבקש שב על הטענות הקונקרטיות שהעלה בפני הערכאות קמא, ואשר נדונו ונדחו. אף לגופו של עניין, לא מצאתי פגם בהחלטות בתי משפט קמא שמצדיק התערבות.

11. סעיף 32(א) לפקודה מפרט חמש חלופות שעשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת חפצים:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

לצד זאת, במסגרת בש"פ 1359/17 מדינת ישראל נ' ברוך (15.3.2017) (להלן: עניין ברוך), נקבעה עילת תפיסה שישית, לפיה באפשרות המשטרה לתפוס נכסים וחפצים טרם הגשת כתב אישום, בשווי רכוש שקשור לביצוע העבירה, לצורך חילוט עתידי. בעוד שנכס תפוס לפי חמש עילות התפיסה שמנויות בפקודה קשור בקשר הדוק לעבירה או לנסיבות ביצועה, עילת התפיסה השישית אשר התגבשה בעניין ברוך מאפשרת תפיסה של נכס שאין לו כל קשר לביצוע העבירה.

א. קיומו של חשד סביר

12. המשיבה הציגה דו"ח סודי וחומרי חקירה בפני הערכאות דלמטה. על בסיס חומרים אלה, קבעו הערכאות דלמטה כי קיימת תשתית ראייתית שמבססת חשד סביר כנגד המבקש, ברף גבוה יחסית, לפיה המבקש מעורב בעבירות בהן הוא נחשד. בפי המבקש מספר טענות שמטרתן להפריך קביעה זו, ולהצביע על היעדרו של חשד סביר כנגדו. כך, טוען המבקש כי המוכרים מהם קנה את חלקו בקרקע אינם נפקדים, וכי ממילא למבקש לא היה אינטרס לזייף חתימות לשם קבלת היתר בניה שעה שצירוף חתימות כל בעלי הקרקע כלל לא נדרש. על כן, כך לשיטת המבקש, הקביעה לפיה קיים חשד סביר כנגדו לקבלת דבר במרמה, נעדרת בסיס עובדתי.

הלך טיעון זה דינו להידחות. "החשד הסביר" שדרוש במקרים כגון זה שלפנינו, הוא סיכוי סביר לכך שהמבקש ביצע את העבירות בהן הוא חשוד, וזאת באמצעות עיון בחומר שקיים והתפתחות החקירה המשטרית. ראו לעניין זה את שנקבע ב-בש"פ 1093/20 דבש נ' מדינת ישראל (14.2.2020), בפסקה 6:

"בבקשה לחילוט זמני של רכוש בגין חשד לעבירת הלבנת הון על בית המשפט לבחון בשלב ראשון את דבר קיומן של ראיות לכאורה מספיקות, ובשלב שני אם הן מקימות סיכוי סביר לכך שהחשוד יורשע בעבירות המיוחסות לו ולכך שיהיה ניתן לחלט את רכושו ("פוטנציאל חילוט") (ע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר, פסקה 9 (29.8.2013)). החילוט בסוף ההליך ייקבע לפי "שווי העבירות", ובהתאם לכך יש לחשב את הערך המרבי של הרכוש הנתון לחילוט זמני. בשלב שלישי יש לבחון אם החילוט המבוקש מידתי, למשל על דרך של בחינת חלופות לו (ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.8.2019)). כאמור, בשלב של קביעת "פוטנציאל החילוט" מתבררת סוגיית הסיכוי הסביר להרשעה ולחילוט בתום ההליך הפלילי. כחלק מכך מעיין בית המשפט בראיות ומעריך את יכולתן (כפי שהיא נחזית לכאורה בשלב זה) להביא להרשעה ואת "שווי העבירות" המתגלות מהן (ראו למשל ע"פ 6352/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים, פסקאות 30-36 (8.4.2018) (להלן: עניין חסדי דוד)). בחינה זו נערכת בהיבט תוכן הראיות בלבד, ולשיקולים בדבר קצב איסוף הראיות אין ככלל השפעה עליה" (ההדגש הוספה - ש' ש').

על כן, משקבעו הערכאות קמא כי קיים בעניינו של המבקש פוטנציאל חילוט ברף גבוה, ובהתחשב בכך שטענותיו בעניין זה הן עובדתיות ברובן, ומקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי, הרי שאין הצדקה להתערב בקביעות הערכאות קמא. מן האמור עולה גם כי בניגוד לטענת המערער, הבקשה לא מעלה סוגיה משפטית כללית בעניין היקף הראיות שעל בסיסו ייקבע קיומו של חשד סביר לשם חילוט חפצים, משזו כבר נידונה והוכרעה בפסיקת בית משפט זה.

13. בנוסף לכך, וביחס לטענותיו הפרטניות של המבקש בעניין זה, בית המשפט המחוזי קבע כי קיומו של חשד סביר נגד המבקש אינו תלוי בנפקדותם או באי נפקדותם של מוכרי המקרקעין, משום שבין כה ובין כה, ישנו חשד לזיוף חתימות ומסמכים תוך הטעיה ומרמה. לעניין זה נקבע כדלהלן:

"אין מחלוקת כי עבירות לפי חוק נכסי נפקדים אינן מהוות עבירות מקור לחוק איסור הלבנת הון. אלא שכפי שהבהירה המשיבה משהונחה תשתית ראייתית הולמת לעבירות מרמה וזיוף, המהוות עבירות מקור, ושעה שמתקיים חשד סביר לעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, קם בסיס לתפיסה לשם חילוט עתידי. זאת, אף מבלי להיזקק לסוגיית הנפקדים בשלב זה. מעבר לכך, ואף זאת כפי שקבע בית משפט קמא, הוצגה תשתית ראייתית וחשד סביר לכך שחלק בלתי מבוטל מבעלי הזכויות במקרקעין הם אכן נפקדים וכי עניין זה עמד ברקע מעשי המרמה והזיוף" (בפסקה 8) (ההדגש הוספה - ש' ש').

סבורני כי אין בנמצא עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי לפיה חומרי החקירה מבססים חשד סביר לביצוע עבירות מרמה והלבנת הון ביחס למבקש ולאחרים, באופן שהיתרי הבניה הושגו תוך חשד לזיוף חתימות ומסמכים.

14. קביעות בית המשפט המחוזי בעניין זה הן קביעות אשר נסמכות על החומרים שהוצגו לו, ואין בנמצא כל עילה להתערבות בהן במסגרת בקשה זו. מקומן של טענות אלו להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת הליך לחילוט חפצים, בוודאי לא בערעור בערכאה שלישית. על כן, צדק בית המשפט המחוזי בקביעתו לפיה אין בטענות המבקש בעניין זה כדי להעיד על היעדר קיומו של חשד סביר, כדלהלן:

"בא כוח העוררים העלה טענות שניסו להסביר את התנהלות העוררים ולהרחיקם ממעשי המרמה והזיוף תוך הפניית אצבע לאחרים (ס' 64 ואילך לערר). מקומן של טענות אלה להתברר בהליך העיקרי. אין בהן כדי לשנות מהמסקנה בדבר קיומו של חשד סביר" (ההדגש הוספה - ש' ש').

ב. שינוי צווי התפיסה באופן רטרואקטיבי

15. טענת המבקש לפיה בית המשפט שינה את צו התפיסה באופן רטרואקטיבי, באופן שהכשיר תפיסת רכוש בשווי, דינה להידחות גם כן.

ראשית, צווי התפיסה שהוצאו בעניינו של המבקש והאחרים ניתנו בהתאם לפקודה ובהתאם לחוק איסור הלבנת הון. זאת, כפועל יוצא מכך שהמבקש והאחרים חשודים בביצוע עבירות מרמה ועבירות לפי חוק איסור הלבנת

הון. על כן, ובשל החקיקה עליה נסמכים צווי התפיסה, ניתן לתפוס גם רכוש בשווי, לשם חילוט עתידי.

שנית, לא השתכנעתי מטענת המבקש לפיה המילים "לבירור עבירת הלבנת הון", שמופיעות בצו התפיסה, מצמצמות את צווי התפיסה אך לתפיסת חפצים שדרושים לצרכי חקירה. מקובלת עלי עמדת המשיבה בעניין זה, לפיה צירוף מילים זה דווקא מעיד כי בית המשפט היה מודע לחשדות כלפי המבקש, ולבקשת המשטרה לתפוס רכוש בשווי, כפי שמאפשר חוק איסור הלבנת הון באופן מפורש. כך, בית משפט השלום קבע כי:

"אין חולק כי תכלית התפיסה במקרה הנדון הינה לצורך חילוט עתידי. לנוכח קיומו של חשד ברף הנדרש, הרי שקיים פוטנציאל חילוט ברף גבוה יחסית ועל כן קיים אינטרס ציבורי בתפיסת הנכסים במסגרת ההליך הזמני וזאת לצורך חילוט עתידי, ככל ויוגש כתב אישום. היקף העבירה נאמד בכ- 24,500,000 ₪. הנכסים שנתפסו אינם מגיעים לשווי זה" (ההדגש הוספה - ש' ש').

בהמשך לכך, ולמרות שהטענה לא נטענה בבית משפט השלום, בית המשפט המחוזי קבע כי גם אם נפל פגם בצו התפיסה, באופן שלא צוינה התכלית של חילוט עתידי בשווי, הרי שהאינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו מתקיים חשד סביר כבענייננו, מטה את הכף אל עבר תיקון הפגם:

"ב"כ העוררים טען כי בצווי התפיסה שניתנו לכתחילה לא צוין כי התפיסה נדרשת לשם חילוט עתידי ולפיכך לא ניתן היה לדחות את הבקשה להשבת התפוסים מכוחה של עילה שלא צוינה בצו לכתחילה. טענה זו לא הועלתה בבית משפט קמא (ע' 2, ש' 21-22). הדבר מקים קושי. מכל מקום, בדיון היום הציגה המשיבה בקשה לצווי תפיסה והקפאה של חשבונות וחפצים - ביחס לעוררים שלפני - ושבהם צוין בין היתר כי אלה דרושים גם לצורך חילוט עתידי (סומן 4 בדיון לפני). נראה שיש בכך כדי לשמוט את הבסיס לטענה. ב"כ העוררים טען כי תכלית זו לא צוינה בהחלטת בית המשפט למתן הצו. כך או כך, אף אם נניח לצורך הדיון כי נפל בעניין זה פגם, הרי שאין בכך כדי להכריע את הכף, וזאת נוכח האינטרס הציבורי בהבטחת אפשרות לחילוט עתידי מקום בו נקבע כי מתקיים חשד סביר כאמור לעיל" (בפסקה 12) (ההדגש הוספה - ש' ש').

סבורני, כי קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין זה היא קביעה סבירה, שמתחשבת במכלול האינטרסים שנוגעים לעניין, והיא אינה נוגדת את הדין. בכל מקרה, לא מדובר על שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית, כך שטענת המבקש במישור זה נטועה בנסיבותיו הקונקרטיות, ואין כל בסיס להתערבות בקביעה פרטנית זו במסגרת ערעור ב'גלגול שלישי'.

שלישית, סבורני כי אין בטענת המבקש כל ממש גם מן הטעם שצווי התפיסה הוצאו לפי הפקודה, ולא רק לפי חוק איסור הלבנת הון, ולכן ממילא ניתן לעשות בהם שימוש לשם תפיסה בשווי. בעניין ברוך נקבע, כי הסמכות לתפיסה "בשווי", לפי סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, חלה גם על תפיסה לפי סעיף 32(א) לפקודה ביחס לעבירות מס שהן "עבירות מקור" על-פי חוק איסור הלבנת הון. מכאן תחולתן של יתר הוראות הפקודה על חפץ שנתפס בשווי מכוח הפקודה, לרבות סעיפים 33-37 לפקודה. הרחבה זו, לא חלה ביחס לעבירות אחרות שאינן מנויות בחוק איסור הלבנת הון, ובכללן עבירות מס "רגילות" (ראו: בש"פ 333/21 אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (18.04.2021)). בענייננו, צווי התפיסה הוצאו גם על סמך סעיף 32 לפקודה, ולכן ממילא ניתן לתפוס את חפצי המבקש לשם חילוט עתידי בשווי, כפי שנקבע בעניין ברוך.

16. הערכאות דלמטה נדרשו לכלל טענות המבקש, ובתוך כך הוצגו לפניו חומרי חקירה אשר על פיהם נקבע כי קיים חשד סביר, וכי אין מקום בעת הזו להפרדה המבוקשת בין האחרים לבין המבקש. לא התרשמתי כי נפל פגם באופן בו הפעילו הערכאות קמא את שיקול דעתן, בוודאי לא פגם שמצדיק מתן רשות לערור ב'גלגול שלישי'. בנוסף לכך, המבקש מעלה טענות אשר כלל לא נטענו בפני בית המשפט המחוזי, ולכן אין מקום להידרש להן כעת, לראשונה בפני ערכאת ערעור ב'גלגול שלישי'.

כמו כן, לא מצאתי מקום לקבוע מסמרות בעניין שאלת חובתה של המשטרה להעביר את הערכת השווי של התפוסים למבקש, על מנת שיהיה באפשרותו לחלוק עליה, משעה שבענייננו ממילא נקבע כי שווי התפוסים נמוך בהרבה משווי העבירות (עשרים וארבעה מיליון שקלים). לא למותר לציין, ואף המשיבה לא חולקת על כך, כי באפשרות המבקש להציג לבית המשפט הערכת שווי מטעמו, על מנת שזו תיבחן על ידי בית המשפט ביחס להערכת השווי שהוגשה מטעם המדינה (ואשר גילויה לא מתאפשר בשל טעמי חיסיון), ובכך תהא בפני בית המשפט התמונה מלאה הדרושה לשם הכרעה בעניין.

סוף דבר

17. אין בבקשה שלפני כל שאלה עקרונית שמצריכה הכרעה. לא השתכנעתי שמתקיימות נסיבות חריגות שמצדיקות מתן רשות לערור. הערכאות הנכבדות דלמטה, כפי שעולה מהבקשה עצמה ומהתשובה לה, וכן מהחלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, הקפידו לבחון את התשתית הראייתית שמקימה חשד סביר נגד המבקש, בחנו את כלל טענות המבקש, ואישרו את המשך התפיסה רק לאחר ששמעו את טענות הצדדים והסברי המשיבה.

אשר על כן, לא מצאתי כי המבקשים הצליחו להצביע על עניין מהותי או על נסיבות חריגות שמצדיקים דיון ב'גלגול שלישי'.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בניסן התשפ"ב (13.4.2022).

ש ו פ ט